

בס"ד, י"ב בניסן ה'תש"פ

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב

רבה של אלון שבות דרום

נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10

אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644

ני"ד: 052-5456060

פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

שלום הרב,

פדיון הבן של תינוק שחל בחול המועד פסח.

מדובר על תינוק חולה וגם האמא חולה, וחוששים להידבקות. מה הדרך הנכונה לבצע פדיון הבן בלי להזמין את הכהן להיות נוכח בבית? רק האב והאם (והתינוק) נמצאים בבית.

האם יש אפשרות שהכהן ימנה את האמא להיות שליחה לזכות בכסף בשביל הכהן? ואם לא יוכל להשיג מטבעות באיזה סוג של כסף יש להשתמש בו לפדות את הילד?

תודה!

שלום הרב ברופסקי,

אני מבין שמדובר על פדיון בחול המועד, אלא שמחמת הסכנה הנוכחית, הכהן לא יכול להיות במחיצת התינוק, ואף לא יכול לבוא לפתח הבית (שהרי אם הוא בפתח הבית מבחוק, ניתן לעשות את הפדיון כרגיל, כאשר כולכם בבית, והכהן מנהל את הפדיון מחוץ לבית).

התורה אומרת (דברים י"ח, ג) שיש לתת לכהן מתנות כהונה, והיא אומרת זאת בלשון "ונתן לכהן הזרע". הספרי (דברים פרשת שופטים פיסקא קסה) דורש מכך:

ונתן לכהן, לכהן עצמו.

מכאן שאי אפשר לתת מתנות כהונה על ידי שליח, אלא יש לתת אותם ביד הכהן עצמו. וכך פסק הרמ"א (יו"ד ש"ה, י) בשם הריב"ש (בסימן קל"א):

ואין האב יכול לפדות על ידי שליח.

הריב"ש בתשובתו, מתפלא על כך, כיוון שהניסוח של הברכה הוא "על פדיון הבן" וניסוח כזה הוא של ברכות שניתן לעשותן על ידי שליח (בניגוד לניסוח "ל", שאי אפשר לעשותו על ידי שליח. ואמנם, יש בכך הרבה חריגות ואמ"ל. ולמרות זאת, נראה מהריב"ש שפסק שאינו יכול לעשות שליח, וכפי שפסק הרמ"א בעקבותיו). ואכן, הר"ן בפסחים ז. אומר שמצוות שניסוחו ב"על" כמו פדיון הבן, ניתן לעשותן על ידי שליח.

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב
רבה של אלון שבות דרום
נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10
אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644
נייד: 052-5456060
פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

ונבאר מעט. יסוד זה, שבמצוות של "על" ניתן לעשות על ידי שליח, ואילו במצוות של "ל" לא ניתן לעשות על ידי שליח.

בכל מצווה יש מעשה ותוצאה. מהו החלק העיקרי? המעשה או התוצאה? מסתבר שיש הבדל בכך בין מצוות שונות. כדוגמה ניתן לקחת את חקירת המנחת חינוך (מצווה ט') לעניין תשביתו. האם יש עניין בתוצאת המצווה - שלא יהיה חמץ (רש"י), או שמא יש עניין במעשה המצווה, דהיינו שיקיים את המצווה בעצמו (תוס').

הגרי"ד סולוביצ'יק ביאר לפי זה את הרמב"ם. ברכה בנוסח "ל", מתארת את המעשה, את התהליך (את הפעולה - להדליק, להניח) - חובת גברא. לעומת זאת ברכה בנוסח "על" מתארת את התוצאה.

לפי זה ניתן להבין את כללי הרמב"ם. אם אדם עושה מצווה לעצמו - הרי שהוא באמת חייב במצווה בעצמו, ולכן יכול לברך על חיוב בעצם התהליך. לעומת זאת, אם אדם עושה מצווה עבור חברו (כשליח), הרי שעל המעשה אין הוא מצווה, ואין הוא יכול להחליף את גופו של המשלח. מטרת השליח היא ליצור את התוצאה המתבקשת עבור משלחו. ולכן מברך ב"על" (כלל ו).

בכל אופן, במצווה זו אנו מברכים ב"על", ואם כך, לכאורה היה צריך להיות מותר לעשותה על ידי שליח (והרמ"א אסר זאת).

הפרי חדש (יר"ד סימן ס"א ס"ק יג) כותב שניתן לתת מתנות כהונה גם בשליחות. את כוונת התורת כהנים הוא מסביר, שאין לתת בלי ידיעת הכהן, אולם, אם הכהן יודע, הרי שניתן לעשות זאת גם על ידי שליחות.

זו היתה גם דעת **המהרש"ל** שאם אין כהן בעיר, יכול האב לזכות לכהן את החמישה סלעים על ידי אחר. **המחנה אפרים** (הלכות זכיה סימן ל"ג) מביא את **המהרש"ל** וחולק עליו. לדעתו, אמנם, כאשר זוכה בשביל את הכהן חוב זה, הרי שהוא חייב לתת את הכסף לכהן, אולם, הוא עדיין חייב באחריותם עד שיגיע הכסף לכהן. ממילא, לא קיים בכך את המצווה. **המהרי"ט אלגזי** (הלכות בכורות לרמב"ן, פרק ח', אות פד, ד"ה ויש לחקור) סובר שבפדיון הבן יוצא ידי חובה על ידי שליח, כיוון שאין הכהן יכול לתבעו אם איבד את הכסף, שהרי יכול היה לתת את הכסף לכהן אחר. ממילא, כיוון שזכה עבורו, והכהן איננו יכול לתובעו, הרי שהפדיון חל. אמנם, היה מקום לומר, שאדרבה, כיוון שיכול לתת לכהן אחר, הרי שרק כשיגיע הכסף בפועל לידי הכהן, יתברר למפרע שבנו פנוי (וכך הקשה באמרי בינה, דיני פדיון הבן סימן ז').

בשורת חתם סופר (ח"ב י"ד רצ"ב) נשאל במקרה שבו היה פדיון ולא היה כהן במקום, האם ניתן לפדות על ידי שליח שיקבל את הכסף עבור הכהן.

יוסף צבי רימון

הגיעני נפשו בשאלתו מי שהגיע יום פדיון בנו ואין כאן כהן... אם יכול לפדותו ע"י שליח? **הש"ת** הישיבה רוב המרכז האקדמי לב כבר ראו עיניו במ"ש פר"ח ב"ד סי' ס"א סקי"ג דיוצא ידי נתינת מתנת כהונה לזכות לכהן ע"י שליח של אלון שבות דרום שלוחו בידעת הכהן ורצונו וראיתו מסעי' י"ד שם ברורה אלא שכ' עפ"י ספרי דבלא ידיעת נשיא סולמות ולאופק הכהן לא יזכה ע"י שליח ולא ביאר טעם הדבר וטעמו פשוט כי גם כהן המקבל מתנת כהונה רחוב קבוצת אברהם 10 עשה מצוה בקבלתו ומצוה בו יותר מבשלוחו ע"כ לפעמים לא ניחא לי' ע"י שליח ועיי' זה אלון שבות 9043300 בט"ז ונה"כ סי' ש"ה סקי"א ועקצה"ח סי' רמ"ג סעי' י"ח אבל ברצון הכהן יכול השליח לזכות עבורו מתנות כהונה ויוצאים הבעלים ידי נתינה...

משרד: 02-9933644

ני"ד: 052-5456060

פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

מ"מ לענין פדיון הבן אף על גב דמדינא דש"ס יכול לפדות ע"י שליח כהן מ"מ הגאונים תקינו לומר הכהן מאי בעית טפי וכו' והראשונים צווחו על זה ומ"מ לא עלתה בידם לשנות מנהגם כי כל דבריהם קבלה ותורה ומשמע מזה שגם לכהן עצמו יש כח במעשה הפדיון ולזה אינו יכול לעשות שליח ישראל כי כל מה דאיהו לא מצי עביד לא נעשה שליח...

ע"כ טוב להביא כהן ממקום אחר ולא יעבור יום הפדיון ושהוי מצוה לא משהינן.

מדברי החתם סופר עולה, שניתן לעשות שליח עבור כהן בכדי לקבל חמישה סלעים, רק אם הדבר נעשה מרצונו של הכהן, כי אי אפשר לפעול כאן מדין זכין אלא רק מדין שליחות. כמו כן, השליח צריך להיות שליח של הכהן ולא שליח של ישראל, כי רק מי שיש בו כוח של פדיון, יכול להיות שליח על הכסף של הפדיון, כי מה שהשליח לא יכול לעשות בעצמו, אינו יכול להיות שליח עבור אחרים.

מכאן יש לברר את מהות המצווה שעושה הכהן בפדיון הבן. ניתן להבין

בשתי צורות את תפקיד הכהן בפדיון הבן:

- יש לכהן מצווה של פדיון, והוא מקבל את הכסף מכוח מצווה זו.
- המצווה היא רק על האב (ולכן רק האב מברך כמבואר בפסחים קכ"א). לכהן אין כלל מצווה בפדיון, אלא שצריך להקנות לו את הכסף. בפסוקים עצמם נראה שהמצווה חלה גם על האב וגם על הכהן: בפרשת בא (שמות י"ג, יג) כתוב "וכל בכור אדם בבניך תפדה" – כאן המצווה היא על האב. לעומת זאת, בפרשת קרח (במדבר י"ח, טו) כתב "אך פדה תפדה את בכור האדם" – כאן המצווה היא על הכהן. כלומר, כהבנה א'.

אולם, מדברי הרא"ש (רא"ש מסכת בכורות פרק ח סימן ח') עולה שהכהן אינו מברך, כיוון שאינו עושה מצווה, כלומר, כהבנה ב':

"ובצרפת ובאשכנז אין הכהן מברך כלום וכן מסתבר דכהן לאו מצוה קעביד אלא מקבל מתנות כהונה וגם אחרי הש"ס לא מצינו שיוכלו לחדש ברכה".

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב
רבה של אלון שבות דרום
נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10
אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644

ט"ז: 052-5456060

פסק: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

נפ"מ נוספת לשתי ההבנות הללו היא האם ניתן לתת פדיון הבן לכהן **אונן**. אם נבין שמדובר במצווה, הרי שהוא פטור מכל המצוות ולכאורה לא יכול לקיים את הפדיון כשהוא אונן. אולם, אם נבין שאין לו כאן קיום מצווה, אלא רק שהתורה זיכתה לו את הכסף, הרי שניתן יהיה לקבל את הכסף גם באוננות. ואכן, **בש"ת מהר"י אסאד** (יר"ד שנו"ו) כותב **שכהן אונן** יכול לקבל את הפדיון, כי אין כאן מצווה כלל, ולכן ניתן לעשות על ידי שליח ואפילו בזכיה:

וכן לדעת מהרש"ל אם אין כהן בעיר יכול לזכות הפדיון לכהן ע"י אחר דפדיון אינו כמכר ולא בעינין דעת וכוונת הכהן להקנות כלל כמ"ש באורך מהרי"ט ט"ז: 052-5456060 אלגאזי שלהי בכורות דף כ' עש"ה מכ"ש דכהן שהוא אונן מקבל הפדיון לכתחלה דפטור מן המצות רק מדרבנן והפדיון אינו מצוה על הכהן כלל.

אם כך, אם נבין שאין מצווה על הכהן, אלא רק קניין בכסף, ממילא ניתן להקנות לו את הכסף. אם נבין שיש **מצווה בפדיון עצמו**, הרי שיתכן שאי אפשר למנות שליח על מצווה זו, ואם ניתן למנות שליח, ייתכן שדווקא **שליח כהן**, שיכול בעצמו לקיים את המצווה, וממילא יכול גם להיות שליח.

השלכה נוספת היא, בשאלה שנשאל **בש"ת** מים חיים (של הפרי חדש, סימן ה'), בכפר אחד, שהיה שם רק כהן אחד, והישראל נתן לו את כסף הפדיון, אלא שהכהן סירב לקבל. הוא כותב שכיון שהישראל נתן לכהן, גם אם הוא סירב לקבל, קיים את המצווה. גם מכך עולה שהכהן איננו מקיים מצווה, כי אי אפשר לקיים מצווה בעל כרחו, אלא שהוא **מקבל את הכסף**, וממילא ניתן לומר שבכך **פרע הישראל את חובו לכהן**.

גם הגר"א (שם) חלק על הרמ"א, וסבר שלא רק שניתן לפדות על ידי שליח, אלא אף על ידי זכיה על ידי אחר שלא בתורת שליחות, כיוון שאין זה אלא חוב בעלמא (שהרי הכהן גובה ממשועבדים).

אמנם, מסתבר, שכל המחלוקת הזו איננה נוגעת לענייננו, כיוון שהמחלוקת מדברת שהשליח נותן את הכסף שלו, אולם, אם הכסף הוא של האב, הרי שאין זה פדיון באמצעות השליח, אלא רק העברת הכסף על ידי השליח, וכך כתב החתם סופר (בתשובה אחרת, חלק ב - יר"ד - סימן רצ"ז):

הענין שהשליח נותן ממון של עצמו ואיננו מזכה ממונו להאב אלא רוצה לפדות בנו של פלוני בממון עצמו בשליחות פלוני ויהי' האב יי"ח פדיון מטעם שלוהו כמותו וכמי שמפריש מתבואות עצמו על כריו של פלוני ובהא פשיטא לשואל

שברייב"ש דאינו נפדה על ידי שליח אבל ממון שלוח מבעלים לכהן אין זה פדיון על ידי שליח אלא הגעת ממון על ידי שליח ואין בכך כלום והרבה שגו בזה.

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב
רבה של אלון שבות דרום
נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10
אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644
ני"ד: 052-5456060
פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

(עיין פת"ש ש"ה ס"ק טז וס"ק כא; סידור היעב"ץ הלכות פדיון הבן, ברכי יוסף סימן ש"ה, ויגד משה סימן ה'). אמנם, ערוך השלחן (שם, סעיף ח) כתב ששליחות אינה מועילה גם אם זהו כספו של האב.

אפשרות אחרת היא, שהאב יפדה את התינוק ממקום אחר. כלומר, שהאב והכהן ידברו ביניהם (אם החשש הוא להדביק את התינוק). וכן כתב הרמ"א (יר"ד ש"ו, י):

אבל אם אינו אצלו, פודה אותו בלאו הכי, אלא אומר לכהן שיש לו בכור לפדותו, והוא אומר: במאי בעית טפי וכו' (כן הוא בהגהת מרדכי ס"פ האשה וכו"כ הב"י בשם סמ"ק).

אמנם, בפת"ש (ש"ה ס"ק כה) כותב בשם הדגול מרבבה, שישנה בעיה לפדות כשהתינוק לא ליד האב, כי אולי מת התינוק ואולי הוא נפל, והאב לא יידע:

דכשרוצה האב לילך לדרכו בתוך ל' יעשה שליח לפדות אבל שיפדהו האב במקום שיהיה שם ביום שלשים (ואחד) לדעתי לא יכול לברך כי אולי מת הבן בביתו ולמיהב להבן חזקת חיים ג"כ יש לפקפק כי כל זמן שלא עברו שלשים יום אין לו חזקת חיים כי אולי נפל הוא.

אמנם, בעיה זו אינה קיימת ב"ה כיום, גם בגלל שב"ה מצב התמותה השתנה לעין ערוך. וכיום, ניתן לעשות את הפדיון דרך זום, וממילא רואים את התינוק, ובוודאי שהוא חי. לכן, ניתן לפדות עקרונית את התינוק גם כאשר לא נמצאים לידו, ורק האב נמצא ליד הכהן.

כך כתב גם בתשובת חתם סופר (רצ"ד. מובאת בפת"ש סימן ש"ה, ס"ק כא) כתב שיותר טוב שיפדנו בעצמו במקום שהוא משיפדנו ע"י שליח וכן ראה מעשה ממורו הגאון מוהר"ר נתן אדליר זצ"ל.

אמנם, אינני יודע אם הדבר עוזר במציאות זו של הקורונה.

אפשר נוספת היא לדחות את הפדיון בכמה ימים. הדבר תלוי בשאלה האם פדיון ביום השלושים הוא חובה בעצמותה, או שמא רק מדין זריזין מקדימין למצוות. והרש"ש במנחות סו. (ד"ה מיום) סבור שפדיון ביום ל"א הוא רק מדין זריזין. ובש"ת הר צבי (יר"ד רמ"ג) נוקט שאם יש מינוי ברור

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב

רבה של אלון שבות דרום

נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10

אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644

נייד: 052-5456060

פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

של שליחות, הרי ששליחות עדיפה, אבל אם לא הרי שמסתבר שניתן לדחות את הפדיון. לכן, במקרה שלנו, בוודאי שיש להעדיף שליחות על דחיית הפדיון.

למעשה

לאור כל הנ"ל, נראה שבמקרה שלכם, שאם האב והכהן יכולים להיפגש, טוב שיעשו ביניהם את הפדיון, גם ללא התינוק (וגם אפשר שהכהן יעמוד בפתח הבית מבחוץ, וינהל את הכל משם, והאב והתינוק יהיו בבית וידברו איתו משם).

אם לא, יש לעשות את הפדיון על ידי שליחות, כאשר הכסף של האב. כפי שראינו, אמנם כתוב בספרי "ונתן לכהן" – בעצמו, כלומר שאי אפשר לעשות על ידי שליח, וכך כתב הרמ"א, אולם, ישנן סיבות רבות לומר שניתן לעשות פדיון על ידי שליח:

- א. ייתכן שכל הדרשה היא רק כאשר הדבר נעשה שלא מדעתו של הכהן, אבל אם הוא מדעתו של הכהן, ניתן על ידי שליח (פרי חדש).
- ב. על פדיון הבן מברכים "על פדיון הבן", ובפשטות (על פי הרמב"ם והר"ן) במצוות שמברכים "על" ניתן למנות שליח.
- ג. כאשר הכסף של האב, דעת הרבה אחרונים, שלכו"ע ניתן לעשות על ידי שליח (חתם סופר,
- ד. פרט לכך יש שחלקו על פסק זה, והתירו אפילו בזכיה (מהרש"ל, מהרי"ט אלגזי, הגר"א ועוד).
- ה. פרט לכך, ישנם כמה וכמה מקומות שנראה מהם שהכהן איננו מקיים מצווה, אלא רק זוכה בכסף (רא"ש שלכן רק הישראל מברך; מהר"י אסאד שלכן גם כהן אוגן יכול לקבל פדיון; שו"ת מים חיים, שלכן גם אם הכהן סירב לקבל, התקיימה המצווה, כדין בעל חוב שנתנו לו את הכסף, ועוד), ולפי סברות אלו בוודאי שניתן לעשות על ידי שליח. במקרה זה, כדאי להציע שהכהן יהיה נוכח באמצעות זום. את כל הטקס של הכהן ניתן בוודאי לעשות גם על ידי זום. והאב יברך את הברכה, ויקנה את הכסף לכהן על ידי אחר. למעשה כפי שביארנו, אין כאן אפילו שליחות. האב פודה בעצמו ומברך, הכהן יבצע את כל ההקדמה בזום, ובכך בוודאי הדבר מועיל (דברים אלו הם תקנת הגאונים ונועדו כדי שהאב יבין את משמעות הפדיון, ובוודאי שאין בעיה לעשותם בזום). וכיוון שהכסף של האב, הרי שיש כאן רק הקניה של הכסף לכהן.

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב

רבה של אלון שבות דרום

נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10

אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644

נייד: 052-5456060

פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

כיצד יקנה את הכסף? האב יכול לשים את הכסף על הדלת מבחוץ, ואף לסגור את הדלת. ויבקש משכן שיבוא ויגביה את הכסף עבור הכהן¹.

וכיצד יקיים את הפדיון כאשר אין לו מטבעות פדיון?

הגמרא בבכורות נא. אומרת ש"אין פודין לא בעבדים ולא בקרקע ולא בשטרות" (ובשו"ע י"ד ש"ה, ג). מדוע אין פודים בשטרות?

א. שטרות הם מחוסרי גביה, כלומר שישנו חשש שעד שיבוא לגבותם, הלווה יהיה חסר כסף. לכן אין להם דין של "ממון".

ב. יש גזירת הכתוב לפדות דווקא בדבר שיש לו ערך עצמי, כלומר, כסף (SILVER) או שווה כסף,

ולא בדבר שאין לו ערך ריאלי אלא רק ערך נומינלי (כמו שטרות היום – MONEY) [וכך פשטות הסוגיה בבכורות נא. ש"גופו ממון"].

שטרות שלנו היום אין להם ערך עצמי, אלא רק ערך נומינלי, בשווי שהמדינה קובעת להם. לפי הבנה א' – ניתן לקיים בהם פדיון, כי יש להם שווי ברור, ואין חשש בגביית הכסף. לפי הבנה ב' – אי אפשר לקיים בהם פדיון, כיוון שאין להם ערך עצמי. כמו כן, ייתכן שכיוון שהמדינה הגדירה זאת ככסף, הרי שכעת יש להם שווי ממשי.

לפי שתי ההבנות צ"ק עשוי להיות בעייתי, כי הוא לא משמש ככסף ממש, וגם אין בו ביטחון מלא כמו שטרות כסף.

אחרונים דנו בכך בהרחבה במהלך הדורות (שו"ת תירוש ויצהר סימן ק"י [שהחמיר]; שו"ת השיב משה סימן נ"ה [שהקל]; תשובה מאהבה ח"ג סימן ד' [שהחמיר בכך]; שו"ת חסד לאברהם י"ד צ"ה

¹ לפדות על ידי מתן כסף לאשתו שתזכה את הכהן, זהו דבר בעייתי (תלוי במחלוקת בשו"ע חו"מ שס"ו, י. ואולי אם זכיה אינה מטעם שליחות היה מקום לחשוב על דרך זו, אבל לא נכון לעשות כך במצווה דאורייתא). אם אין אף אחד, הציע ידדי הרב פרנצוס שליט"א את הדרך הבאה: ראובן צריך לפדות אך אין לו איך לזכות. לשמעון נמצא בן או בת או הורה וכו' שאינם סמוכים על שולחנו. שמעון מזכה חפץ ששוה חמשה סלעים לראובן על ידי אותו אדם שאיננו סמוך על שולחנו. ראובן ממנה שמעון שליח לזכות באותו חפץ לכהן. אם יש לכהן מישהו אחר בבית, הרי שהכהן יכול לזכות, או למכור חפץ לראובן על ידי אותו אחר, ואם רוצה לשלם לו, יכול לעשות לו העברה בנקאית על החפץ. אחר כך ראובן בזום יאמר לכהן לזכות באותו חפץ לצורך פדיון. לכאורה הכהן יכול לקחת את הכסף שמונח על גבי שולחן ואין צורך שהאבא ימסור לידו את החפץ. בגט דורשים ונתן בידה ולא מעל גבי קרקע או מעצמה (גיטין עח). אין דרשה כזאת בפדיון הבן. אם כן, נראה שהאבא יכול לומר טול חפץ פלוני שהוא שלי במקום פלוני ותזכה בו.

[שהקל בכך] שר"ת חתם סופר יר"ד קל"ד; חו"מ קפ"ז [שהסתפק בכך];
ערוך השלחן ש"ה, יח [שהחמיר בכך]]

יוסף צבי רימון

ראש הישיבה ורב המרכז האקדמי לב
רבה של אלון שבות דרום
נשיא סולמות ולאופק

רחוב קבוצת אברהם 10
אלון שבות 9043300

משרד: 02-9933644
ני"ד: 052-5456060
פקס: 153-2-9933644

rimonim613@gmail.com

לכן, יש לקחת שווה כסף. כלומר משהו בסכום של חמישה סלעים.
יש כיום מחלוקת הא זה בשווי של בערך 200 ₪ או אפילו 500 ₪.
אמנם, ניתן להקנות זאת גם במתנה על מנת להחזיר. לכן, כדאי לקחת
כלי שבודאי שווה בסכומים אלו (ונפסק להלכה שאין צורך בשומא –
קידושין ז; ; שר"ע והפוסקים יר"ד ש"ה; ערוך השלחן שם ש"ה, כד),
לשים אותו בפתח הבית, ואחר כך לבקש משכן שיבוא ויזכה (יגביה)
בחפץ עבור הכהן.

ובע"ה שנזכה לקיים מצוות בצורתן המהודרת מתוך שמחה ונחת.

